

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Pfv.III.20.578/2022/5. szám

A tanács tagjai: Dr. Döme Attila a tanács elnöke

Dr. Farkas Antónia előadó bíró

Salamonné dr. Piltz Judit bíró

A felperes: felperes neve

A felperes képviselője:

Dr. Pajtók Ügyvédi Iroda

ügyintéző: dr. Pajtók Gábor Keve ügyvéd

Az alperes: alperes neve

Az alperes képviselője:

Dr. Krasznay Zsófia kamarai jogtanácsos

A per tárgya: üzemeltetési költség megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Egri Törvényszék 2.Gf.20.090/2021/6.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Hevesi Járásbíróság 2.G.20.190/2019/32.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelemmel támadott részében hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 254.000 (kétszázötvennégyezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A Szakrendelő Intézet (a továbbiakban: Szakrendelő) tulajdonosa a Magyar Állam, az épület vagyonkezelője a felperes. Az ingatlan működtetésének valamennyi költségét a felperes rendezte a közüzemi szolgáltatók felé, illetve fenntartotta az épületet és fedezte az ezzel járó költségeket.

[2] Az alperest az egészségügyi alapellátás biztosítására vonatkozó jogszabályi kötelezettség terhelte, ugyanakkor vállalta, hogy a Szakrendelőben biztosítja a vele szerződésben álló orvosok működését fedező költségeket.

[3] A felperes mint Használatba adó és az alperes mint Használó 2017. február 28-án kötöttek helyiséghasználati szerződést, amelynek 2. pontja részletesen meghatározta azokat a helyiségeket, amelyeket a felperes az alperes ingyenes használatába adott. A szerződés 6. pontjában a felek rögzítették, hogy a helyiségek használatával kapcsolatosan felmerülő közműköltségeket az alperes milyen módon téríti meg a felperesnek. A szerződésben egyes költségek 100%-át, más költségek 50%-át vállalta az alperes megtéríteni.

[4] A Helyiséghasználati szerződést a felek 2017. május 8-án módosították, újabb ingatlanrészt vett használatba az alperes. Üzemeltetési díjat a felek ekkor nem határoztak meg arra tekintettel, hogy az alperes újíttatta fel az épületet.

[5] Az alperes – különböző egészségügyi szolgáltatóknak – maga is használatba adta a felperestől használatba vett helyiségeket.

[6] A felperes által a Helyiséghasználati szerződés alapján kiállított, a rendelők fogyasztását és az üzemeltetési díjakat tartalmazó számlákat az alperes nem fizette meg.

[7] Az alperes a vele szerződéses kapcsolatban álló egészségügyi szolgáltatók által a részére teljesített összeget sem fizette meg a felperesnek arra hivatkozással, hogy a Járóbeteg Szakrendelő projekttel kapcsolatban meg nem térült költségeit a számlák összegébe be akarja számítani. Az egymással szembeni követelések elszámolásával kapcsolatban egy egyezségi megállapodás-tervezet készült a peres felek között, amely alapján azonban az egyezség nem jött létre.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[8] A felperes módosított keresetében üzemeltetési költség címén bruttó 32.621.057 forint és kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

[9] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, vitatta a kereset jogalapját és összecszerűségét. Elsődlegesen jóerkölcsbe ütközésre, másodlagosan feltűnő értékaránytalanságra, harmadlagosan jogalap nélküli gazdagodásra hivatkozással részleges érvénytelenségi kifogást terjesztett elő.

[10] Az alperes a keresetből összesen 10.083.693 forintot elismert, ezzel a követelésrészszel szemben 24.140.205 forint összegű ellenkövetelést kívánt beszámítási kifogás formájában érvényesíteni.

Az első- és másodfokú ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével összesen 9.692.305 forint és kamata megfizetésére kötelezte az alperest, a keresetet ezt meghaladóan elutasította, és nem találta megalapozottnak az alperes beszámítási kifogását.

[12] Indokolásában az alperes érvénytelenségi kifogását vizsgálva megállapította, hogy az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Áht.) kifejezett tiltást nem tartalmaz és nem helyezi a semmisség következményeit kilátásba, ha egy költségvetési szerv

engedély nélkül állami tulajdonban lévő ingatlan után számára hasznot eredményező bérleti díjat köt ki. Erre tekintettel a szerződést nem találta jogszabályba ütközőnek.

[13] Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a kórház főigazgatójának nyilatkozata alapján a felperes elismerte, hogy a szerződés szövegébe azért került üzemeltetési díj és a teljes ingatlan költségeinek 50% és 100% viselésére vonatkozó része, mivel az Állami Egészségügyi Ellátó Központ (a továbbiakban: ÁEEK) előírásai alapján kizárólag ingyen adhatta bérbe az ingatlant. Okfejtése szerint ezzel a felperes elismerte, hogy ennek a tiltásnak megkerülése érdekében átnevezte a bérleti díjat üzemeltetési költségnek és költségmegosztásnak.

[14] Kifejtette, hogy a szerződés 6. pontjának nem átlátható a tartalma, mivel túl általános a megfogalmazása. Érvelése szerint nem derül ki, hogy milyen viszonyban állnak az 50%-ban és 100%-ban áthárítható költségek az egyes helyiségeknél konkrét összegben megjelölt üzemeltetési költségekkel.

[15] Megítélése szerint a perbeli esetben az ingyenes használat biztosításának indoka annak elősegítése volt, hogy az Önkormányzat teljesíteni tudja az egészségügyi alapellátás biztosítására vonatkozó közfeladatát. Indokolása szerint ingyenes használat esetén csak azokat a használattal kapcsolatos költségeket lehet érvényesíteni, amelyeket a bérleti díj mellett a bérlőnek is fizetni kellene.

[16] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy jóerkölcsbe ütköznek a szerződés azon rendelkezései, amelyek alapján a felperes mint vagyonkezelő az őt terhelő teljes ingatlanra vonatkozó költségeket a használattól függetlenül számlázhatja az ingatlan egy részét használó alperesnek, másrészt az ingyenesség megkerülése érdekében más elnevezés alatt biztosít ellenértéket a maga számára.

[17] Fentiek alapján az elsőfokú bíróság megalapozottnak találta az alperes elsődleges érvénytelenségi kifogását a szerződés 6. pontjának 50%, illetve 100% költségáthárításra vonatkozó rendelkezéseivel szemben.

[18] Rámutatott arra, hogy az alperes érvénytelenségi kifogása másodlagos és harmadlagos hivatkozásait nem dolgozta ki részletesen.

[19] A jogalap nélküli gazdagodásra alapított harmadlagos jogcím vonatkozásában az volt az álláspontja, hogy annak fennállta nem függ attól, vajon az egyik szerződő fél más forrásból kap-e bármilyen térítést olyan kiadásra, amely esetleg a konkrét szerződésben is szerepel. Megállapította, hogy csak a két fél jogviszonyában kell vizsgálni azt: az egyik a másik rovására jut-e jogtalan vagyoni előnyhöz.

[20] Az elsőfokú bíróság az érvényesített számlákat számszakilag is vizsgálta. A kórházigazgató nyilatkozata alapján megállapította, hogy a rendelőintézetnek a 18,04%-át használja az önkormányzat. Úgy ítélte meg, hogy a szerződés 2. pontjában meghatározott üzemeltetési díj lényegében a 6. pontban foglalt ingatlan kezelőjét terhelő költségek megosztását tartalmazza a felperes által megállapított különböző arányokban. Indokolása szerint a felperes 50% megosztást a 6. pont semmis kikötései alapján az üzemeltetési díj részeként nem érvényesíthet. Alaposnak találta az alperes összecszerúséggel kapcsolatos kifogásait, ezért az egyes számlák összegéből csak az alperes által elismert összegeket fogadta el, az érvénytelen szerződéses rendelkezésekre alapított igényt elutasította.

[21] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és kötelezte az alperest 24.696.680 forint és kamata megfizetésére. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[22] Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett az alperes ellenkérelmén és azt az összeget sem ítélte meg a felperesnek, amelyet az alperes nem vitatott, összesen 10.083.693 forintot. Indokolása szerint az elsőfokú bíróság az alperes érvénytelenségi kifogásainak jogi indokain is túlterjeszkedett azzal a megállapításával, hogy az ÁEEK tiltásának a megkerülése érdekében a felperes átnevezte a bérleti díjat. Megítélése szerint nem bizonyítható, hogy akarategyezőség lett volna ezen a téren a felek között és az alperes felismerhette volna a tisztességtelen szerződéses kikötések alapján: későbbiekben mit fog vele szemben érvényesíteni a felperes.

[23] Rámutatott arra: a peres felek egyező akarata a Helyiséghasználati szerződés megkötésére irányult, annak 2. pontja pedig mind a négy helyiség vonatkozásában pontosan meghatározta az alperes fizetési kötelezettségét.

[24] Valótlannak tartotta az alperes azon állítását, hogy számára nem volt nyilvánvaló az üzemeltetési díj összege, mivel ez megítélése szerint a Helyiséghasználati szerződésben pontosan meg volt határozva, emellett az alperessel szerződésben álló egészségügyi szolgáltatókkal kötött szerződésben az alperes ugyanekkora összeget hárított át ezen szolgáltatókra.

[25] Megállapította, hogy a felperes által alkalmazott Bérleti Díjak Megállapításának Szabályzata (a továbbiakban: Térítési Szabályzat) 4. pontja szerint a helyiség bérleti díjának meghatározásához figyelembe vették az ingatlan, ingatlanrész, helyiség fenntartásához és üzemeltetéséhez szükséges ún. üzemeltetési díjat, amely magában foglalja a vagyonvédelem, a műszaki rendelkezésre állás, a kéményseprés, csatornatisztítás stb. költségeit, amelynek mértéke 1.226 forint/hó/m². Megállapította, hogy a Helyiséghasználati szerződés 2. pontjában meghatározott, mind a négy helyiség vonatkozásában kimunkált nettó üzemeltetési díj a feltüntetett helyiség alapterületének, valamint a Térítési Szabályzatban meghatározott 1.226 forint négyzetméterének a szorzata.

[26] Utalt arra is, hogy az alperes csupán a Helyiséghasználati szerződés 6. pontjával szemben terjesztett elő érvénytelenségi kifogást, amellyel azonban a 2. pontba foglalt összegeket tette vitássá. Rámutatott arra, hogy ennek hiányát sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében nem sérelmezte a felperes, ezért úgy tekintette, hogy az alperes érvénytelenségi kifogásai a 2. pontot is érintették.

[27] A másodfokú bíróság a jóerkölsbe ütközésre alapított érvénytelenségi kifogást részben találta alaposnak. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság helytelenül állapította meg, hogy a felperes burkolt bérleti díjat akart volna érvényesíteni üzemeltetési díj címen. Rámutatott arra: a felperes nem tett olyan nyilatkozatot, amelyben elismerte volna, hogy annak a tiltásnak, amely szerint bérleti szerződést nem köthet, a megkerülése érdekében átnevezte a bérleti díjat üzemeltetési költségnek és költségmegosztásnak. E körben egyetértett a felperes fellebbezésében foglaltakkal, amely a kórházigazgató nyilatkozatának helyes értelmezését tartalmazta.

[28] Megállapította azt is, hogy a felperes nem kívánt nyereségre szert tenni az üzemeltetési díj kiszabásával, csupán az ingatlan használatával kapcsolatban felmerült kiadásai egy részét kívánta az ingatlant használó – és annak hasznát húzó – másik félre is terhelni. Teljesen jogszerűnek találta, hogy a felperes a tényleges használattal összefüggésben felmerült költségeket – mint pl. a takarítási, illetve hulladékszállítási – tovább hárította.

[29] Megítélése szerint a felperes által alkalmazott értékcsökkenés tétele nem tekinthető a tényleges használattal összefüggésben felmerülő költségnek, ezt a tételt az üzemeltetési díjból jóerkölsbe ütközőnek minősítette. Kifejtette, hogy ennek viseléséről az alperessel a Helyiséghasználati szerződésben egyébként sem állapodtak meg.

[30] Alaptalannak találta az alperesnek a feltűnő értékaránytalanságra alapított érvénytelenségi kifogását. Rámutatott arra, hogy az alperes érdemben csak az értékcsökkenés és a takarítás költségeinek felszámítását vitatta. Kifejtette, hogy valójában nem ezen költségek feltűnő értékaránytalanságát kellett vizsgálni, hanem ezek felszámításának a jogszerűségét, amelyet már elvégzett a jóerkölsbe ütközés vizsgálata során.

[31] Kiemelte, hogy a jogalap nélküli gazdagodás nem érvénytelenségi ok, ezért az alperes ezen kifogása pusztán ezen ok miatt is alaptalan.

[32] A másodfokú bíróság levezette, hogy az értékcsökkenés levonásba helyezése után milyen összegre tarthat igényt a felperes, és az alperes terhére a marasztalási összeget 24.696.680 forintra emelte fel.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[33] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását kérte.

[34] Megsértett jogszabályhelyként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:96. §-át, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdését és 279. § (1) bekezdését jelölte meg.

[35] Hivatkozott arra, hogy a felperes törvényes képviselője lényegében elismerte a tárgyaláson, hogy gyakorlatilag a bérleti díj helyettesítését szolgálta az üzemeltetési költség, mivel az ÁEEK kifejezett tiltása alapján használati (bérleti) díjat nem lehetett kikötni. Utalt arra is, hogy a felperes törvényes képviselője által is megerősítetten a szerződéses szándék nem az önkormányzat által használt helyiségek tényleges használatával és a fogyasztással arányosan került meghatározásra, az üzemeltetési költség azonos volt a bérleti díjjal.

[36] Állította, hogy a felperes szándéka a ténylegesen felmerülő költségeken felül az ÁEEK kikötése ellenére a bérleti díj helyett valamilyen kompenzáció megfizettetése volt, amely álláspontja szerint nyilvánvalóan jóerkölsbe ütközik.

[37] Vitatta a másodfokú bíróság azon megállapítását, hogy a felperes ne kívánt volna nyereségre szert tenni az üzemeltetési díj kiszabásával. Érvelése szerint a felperes az üzemeltetési díj összetételét utólag próbálta alátámasztani. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság járt el helyesen, amikor nem fogadta el bizonyítottnak az üzemeltetési díj egyetlen tételét sem, mert azt állítása szerint sem összecszerűségében, sem jogalapjában a felperes nem tudta bizonyítani. Okfejtése szerint az a szerződésben foglaltaknak nem felelt meg, a tényleges használat mértékével nem volt arányos, olyan tételeket is tartalmazott, amelyek nem merültek fel a helyiséghasználat során.

[38] Állította, hogy a másodfokú bíróság a bizonyításra vonatkozó perrendtartási szabályokat több helyen megszegte. Kifogásolta, hogy nem folytatott le bizonyítást, elfogadta bizonyítottnak az üzemeltetési díj alapjaként a Térítési Szabályzatot. Kifejtette, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékokat tévesen értékelte, a tényállást nem megfelelően állapította meg, és helytelen következtetéseket vont le.

[39] A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult.

A Kúria döntése és jogi indokai

[40] A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

[41] A Pp. 423. § (1) bekezdése értelmében a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát (az ott írt kivételekkel). Ugyanezen jogszabályhely (2) bekezdése szerint a felülvizsgálat a jogerős ítélet meghozataláig bekövetkezett és a jogerős ítélettel elbírált tényekre terjedhet ki.

[42] A felperes egyébek mellett eljárási szabálysértésként a Pp. 279. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott. E jogszabályhely a bizonyítékok szabad mérlegelésének elvét rögzíti, és mivel lényegi tartalma megegyezik a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 206. § (1) bekezdésének rendelkezésével, az annak alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlatot továbbra is irányadónak kell tekinteni. A szerint pedig a felülvizsgálati eljárás nem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna; az minősíthető okszerűtlen következtetésnek, amikor a bizonyítékokból csak egyfajta, a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni (BH2013. 119.II.). A bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésének hiányában a bizonyítékok felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárásban nincs lehetőség (BH2017. 155., BH2012. 179.).

[43] Adott esetben az alperes azt állította: a felperes törvényes képviselője lényegében elismerte a tárgyaláson, hogy gyakorlatilag a bérleti díj helyettesítését szolgálta az üzemeltetési költség, mivel az ÁEEK kifejezett tiltása alapján használati (bérleti) díjat nem lehetett kikötni. Rámutat a Kúria: a törvényes képviselő előadását a maga összességében kellett figyelembe venni és ennek alapján azt nem lehetett úgy értelmezni, ahogy az elsőfokú bíróság és az alperes tette, azt a másodfokú bíróság értelmezte helyesen. A felek a Helyiséghasználati szerződésben pontosan meghatározták az üzemeltetési díjat, annak összegét az alperes elfogadta. Nem arról volt szó, hogy a felperes burkolt bérleti díj érvényesítésével kívánt volna nyereségre szert tenni, hanem – ahogy a felperes törvényes képviselője is állította – az ingatlan használatával kapcsolatos kiadásai egy részét terhelte a felperes az alperesre mint használóra. Ahogy arra a másodfokú bíróság helyesen utalt: nem minősült jóerkölcsbe ütközőnek, hogy a felek megállapodása alapján a felperes a tényleges használattal felmerülő költségei egy részét az alperessel fizettette meg. Megjegyzi a Kúria, hogy ezt a tényt az alperes a szerződés megkötésekor nem kifogásolta, maga is tovább hárította a helyiséget ténylegesen használó szolgáltatóra. A felperes törvényes képviselőjének a 2020. december 9-én tartott tárgyaláson tett tényelőadása sem támasztja alá az alperesi állítást. A felperes főigazgatója elmondta, hogy a felperes által kötött bérleti szerződésekben is vállalják a bérlok a bérleti díj mellett meghatározott üzemeltetési költségnyad fizetését, az alperessel kötött szerződés is csak ez utóbbi típusú költségviselési rendelkezést tartalmaz, mert bérleti díjat nem számíthatott fel a felperes az alperessel szemben. Abból a mondatból, hogy „használati díjat nem lehetett kikötni, helyette csak a költségviselésről tudunk rendelkezni” a tényelőadás egészét is figyelembe véve nem vonható le az a következtetés, hogy a használati díjkövetelés a meg nem engedett bérleti díjkikötést helyettesítette, hanem csak az, hogy az egyébként is szokásos (határozott névelővel is azonosított) használati díjkikötésre volt lehetőség a peres felek jogviszonyában. A felperes törvényes képviselője tárgyaláson tett előadása – annak helyes értelmezése szerint – nem volt alkalmas az alperes fenti érvénytelenségi kifogásának alátámasztására.

[44] Mindezek alapján a másodfokú bíróság a tényállást megfelelően állapította meg, a bizonyítékokat helyesen értékelte és okszerűen mérlegelte, a bizonyítékok egybevetésével a felperes törvényes képviselőjének előadása alapján más ténybeli következtetésre nem lehetett jutni, nem sérült tehát a Pp. 279. § (1) bekezdése és 265. § (1) bekezdése.

[45] Az alperes állította azt is, hogy a felperessel kötött szerződése jóerkölcsbe ütközik, hivatkozott a Ptk. 6:96. § megsértésére.

[46] A bírói gyakorlatnak megfelelően jóerkölcsbe ütközik az olyan szerződés, amelynek a megkötését jogszabály nem tiltja ugyan, de az azzal elérni kívánt cél a szerződés tárgya a vállalt kötelezettség jellege, vagy azért ellenszolgáltatás felajánlása nyilvánvalóan sérti az általánosan elfogadott erkölcsi normákat, a kialakult szokásokat, és azt az általánosan kialakult társadalmi megítélés is tisztességtelennek, elfogadhatatlannak minősíti (BH2005. 1234.). A jóerkölcs – polgári jogi értelemben – a társadalom általános értékítéletét, a magánautonómiának a társadalmi közmegegyezés által meghatározott korlátait, az általánosan elvárható magatartás zsinórmértékét fejezi ki (EBH2003. 956.). A jóerkölcsbe ütközés megítélése során a szerződés megkötésének körülményeit, a felek kialakult helyzetet illető ténybeli és jogi ismereteit, az általuk külön-külön vagy együttesen elérni kívánt célokat, valamint a szerződés tartalmát kell értékelni. A jóerkölcsbe ütközés szubjektív és objektív elemek együtthatásaként valósul meg (Kúria Pfv.V.20.840/2021/7.).

[47] Adott esetben a Kúria e körben is a másodfokú bírósággal értett egyet. Jelen esetben a felek által meghatározott üzemeltetési díj az ingatlan használatával felmerült – az értékcsökkenés felszámításán kívül – a tényleges kiadásoknak a használóra történő áthárítását jelentette, amely a hasonló jellegű szerződések megkötésénél társadalmilag teljesen elfogadott gyakorlatnak minősül, és nem sértette az általánosan elfogadott erkölcsi normákat. Mindezek alapján a másodfokú bíróság jogszabálysértés nélkül jutott arra a következtetésre, hogy nem álltak fenn olyan ténybeli körülmények, amelyek alapján akár céljában, akár tartalmában a perbeli megállapodás jóerkölcsbe ütközését – az értékcsökkenés kivételével – meg lehetett volna állapítani. Erre figyelemmel nem sérült a Ptk. 6:96. § megsértése sem.

[48] A kifejtettekre tekintettel a Kúria a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítéletet – felülvizsgálati kérelemmel támadott részében – hatályában fenntartotta, mert az megfelelt a felülvizsgálat tárgyává tett jogszabályoknak.

Záró rész

[49] A felülvizsgálati kérelem nem vezetett eredményre, ezért a Kúria a Pp. 405. § (1) bekezdése és a 364. §-a folytán alkalmazott Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes javára a jogi képviseletével felmerült felülvizsgálati eljárási költség megtérítésére, amelynek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdése alapján állapított meg, a 4/A. § alapján általános forgalmi adóval növelten. A munkadíj összegének megállapításánál a Kúria figyelembe vette a pertárgyérték mellett a felperes jogi képviselője által ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységet is, amely a felülvizsgálati kérelem áttanulmányozásából és ennek alapján a felülvizsgálati ellenkérelem előterjesztéséből állt.

[50] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdésére figyelemmel, a Pp. 376. § (1) bekezdés alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[51] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdésének d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. október 26.

Dr. Döme Attila s.k. a tanács elnöke Dr. Farkas Antónia s.k. előadó bíró Salamonné dr. Piltz
Judit s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

tisztviselő